

træde ligeoverfor Forsikringsanstalterne, maae dog afholde En derfra. Væde Medlemmer maae jo vel huske paa, at de Forsikringsforeninger, der forsikre Løssøreggenstande, saa at sige allesammen ere private — ibetmindste er det da Tilfældet med en stor Deel af dem —, og væde Medlemmer ville heller ikke overse, at der endog allerede er flere private Forsikringsforeninger imod Udsaaede paa faste Eiendomme. Det turde dog vistnok være et stort Spørgsmaal, om det vilde være rigtigt igjennem et Lovforslag at indskrænke disse Forsikringsforeningers, disse juridiske Personers almindelige Contractsfrihed ved at paalægge dem at optage saadanne Bestemmelser blandt de Regler, under hvilke de ville paatage sig Forsikringer, hvad man jo i saa Fald maatte. Jeg troer, som sagt, at netop den Tanke, som den væde sidste Taler meente, at Lovforslaget skulde indeholde, virkelig findes i samme, ligesom det glædede mig meget, at det væde Medlem her ligeoverfor (S. Andersen) erklærede, at han kunde tiltræde Lovudkastet i det Omfang, det havde. Han gjorde derhos den meget rigtige Bemærkning, at, naar man vilde tænke paa at paalægge enten Statskassen eller Forsikringsforeningerne den omhandlede Erstatningspligt, saa maatte man ogsaa sikre sig, at disse havde Repræsentanter tilstede, ikke alene ved Taxationen af Skaden, men ogsaa ved selve det Udebrandstilfælde, hvor den Foranstaltning blev truffen, der foranledigede den Skade, som skulde erstattes. Og nu kan man vel nok, hvad Statskassen angaaer, sige, at denne jo som oftest har en Repræsentant tilstede, forsaavidt man vil betragte den fungerende Retsbetjent eller anden Statsembedsmand, som ved saadanne Leiligheder sædvanlig fører Commandoen, som Repræsentant for Statskassen, kjøndt jeg rigtignok ikke troer, at det fiscale Hensyn just kan styes at være fuldstændigt vel repræsenteret i hans Person; men derimod er denne Vanffelighed da i alt Fald ubetinget tilstede med Hensyn til Forsikringsforeningerne, forsaavidt man vilde tænke paa

paa at paalægge dem den omhandlede Erstatningspligt.

Den væde 5te Landstingsmand for 2den Areds (Haffner) fremsatte en Bemærkning om, at det forekom ham, at der ogsaa kunde være et billigt Krav paa, at der blev givet Erstatning for den Skade, der stete ved Sammenstrømningen af Mennesker ved en Udebrand, saasom ved Nedtrampning af Sæd osv. Jeg tilstaaer imidlertid, at dette forekommer mig at være af det Slags tilfældige Tab, der maa bæres af den, hvem de nu engang have rammet. Jeg troer ikke, at enten det Offentlige eller Andre paa nogen Maade ville kunne paatage sig en Erstatningsforpligtelse i saadanne Tilfælde. Den samme væde Landstingsmand fremhævede ogsaa, at det efter hans Formening vilde være rigtigere at lægge Erstatningspligten paa Forsikringsforeningerne eller paa Statskassen end paa Communerne. Jeg vilde bede ham om at betragte, hvad jeg nylig har ytret ligeoverfor andre væde Landstingsmænd som et Forsøg paa ogsaa at gjendrive hans Udtalelser i saa Henseende. Han gjorde en enkelt, ganske vist meget begrundet Bemærkning om, at de Tilfælde, i hvilke der overhovedet vil blive at give Erstatning efter dette Lovudkast, ikke vilde blive af noget meget stort Omfang og vistnok sjældent af stor Betydning. Dette troer jeg er fuldkomment rigtigt, og jeg troer ogsaa, at denne Betragtning noget maa kunne svække Frygten hos enkelte Medlemmer for, at Erstatningspligten skal blive altfor bebyrdende for Kommunen. Det forekommer mig, at denne accessoriske Erstatningspligt med fuldkommen Føie kan lægges samme Sted hen, hvor Udgifterne i Anledning af alt det Dvrigt, der udfordres til Slutningsvæsenet, efter Lovgivningen ere lagte, hvilket jo allerede nu for Landet og Kjøbstæderne er og, hvis det Lovudkast, som jeg har tilladt mig at forelægge angaaende Kjøbenhavns Brandvæsen, bliver vedtaget, tildeels ogsaa i Kjøbenhavn vil blive Commune- og Ræmnerklasserne. Jeg overseer naturligviis ikke, at Alt, hvad der foretages af Slutnings-